

Δεκέμβριος.

Κυριακή 3η Δεκεμβρίου 2023

Κυριακή ΙΔ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 18, 35 – 43).

«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται»

(Λουκ. 18, 37)

Ἐνα θαῦμα ὁμορφαίνει σήμερα τήν ἡμέρα! Ὁ φιλόανθρωπος Ἰησοῦς δίνει τό φῶς στόν τυφλό τῆς Ἱεριχοῦς. Δέν τό κάνει τυχαῖα. Θεραπεύει τόν τυφλό ζητιάνο, ἐπειδή ὑποκύπτει στήν ἐπιμονή αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπιμονή τοῦ τυφλοῦ ζητιάνου εἶναι ὁ καρπός τῆς ἀκράδαντης πίστεως πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Πιστεύει ὁ τυφλός καί ζητιανεύει. Ζητιανεύει ἐπίμονα καί κερδίζει. Κερδίζει τή θεϊκή προσοχή. Κερδίζει καί τή θεραπεία.

Ὁ ὄχλος δέν συλλαμβάνει τή σημασία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο. Γιά τούς ἀνθρώπους ἡ πορεία τοῦ Κυρίου εἶναι ἓνα ἀσήμαντο γεγονός. Γιά τούς πολλούς «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Ἕνας ἄνθρωπος εἶναι, πού ἔρχεται καί φεύγει, ὅπως πολλοί πρίν ἀπ' αὐτόν. Παρέρχεται ὁ Χριστός, διότι δέν ἐνδιαφέρονται οἱ ἄνθρωποι γιά τό πρόσωπό Του. Τόν ἀγνοοῦν. Ἀγνοοῦν τή Θεότητά Του. Ἀγνοοῦν τήν ἀπέραντη ἀγάπη Του. Ἀγνοοῦν τή δύναμη καί τή δόξα Του. Σ' ὅλες τίς ἐποχές «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Ἴσως εἶναι ἓνα ξεχωριστό πρόσωπο, ἓνας φιλόσοφος, μία δυνατή προσωπικότητα, ἓνας ἐπαναστάτης, ἓνας ἡγέτης, ἀλλά σέ κάθε περίπτωση εἶναι ἓνας διαβάτης τῆς ἱστορίας. Ἦλθε, ἔκανε ἀρκετό θόρυβο καί ἔφυγε. Ἐγραψε μία διαδρομή, σημείωσε μία δυνατή παρουσία, ἀλλά τώρα ἀνήκει πλέον στό παρελθόν. Γιά τούς ἀνθρώπους «Ἰησοῦς ὁ

Ναζωραῖος παρέρχεται». Ἔρχεται καί παρέρχεται ὁ Ἰησοῦς, ὅπως ἔρχονται καί παρέρχονται ἑκατομμύρια πρόσωπα στό παλκοσένικο τῆς ἀνθρωπότητας.

Γιά τόν τυφλό ὅμως δέν παρέρχεται ὁ Ναζωραῖος. Γιά τόν τυφλό ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται. Ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται γιά ἐκεῖνον. Ἔρχεται γιά νά συναντηθοῦν. Ἔρχεται γιά νά διαλεχθοῦν. Ἔρχεται σέ μία ἐπικοινωνία προσώπων, πού φέρνει ἀμέτρητες εὐλογίες. Ὁ τυφλός ὑποδέχεται τόν Κύριο μέσα στά σκοτάδια του. Ὑποδέχεται τόν ἐρχόμενο Ναζωραῖο μέ πόθο καί ἐμπιστοσύνη. Δέν ὑποδέχεται ἕναν ἀπλό ἄνθρωπο. Ὑποδέχεται τόν τέλειο Θεό, τόν Θεάνθρωπο Σωτήρα τοῦ κόσμου, τόν ἰατρό τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, τόν ἐλευθερωτή ἀπό κάθε ἀδυναμία καί ποταπή ἀναγκαιότητα. Ὁ τυφλός ὑποδέχεται τόν Εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητας μέ φωνές ἰκεσίας, μέ κραυγές δοξολογίας καί προσευχῆς. Ὑποδέχεται τήν

Ἐλπίδα τῶν πάντων μέ τήν ἀγωνία τῆς δικῆς του ἐλπίδας. Μέσα στήν τύφλωσή του προσπαθεῖ νά ἐναρμονίσει τά δικά του βήματα καί τή δική του πορεία στήν πορεία καί στή διαδρομή τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ προσπάθεια αὐτή καί ὁ δραματικός του ἀγώνας δέν ἀναστέλλονται ἀπό κανένα ἐμπόδιο. Ἡ δική του φωνή ἀποδεικνύεται δυνατότερη ἀπό τίς φωνές τῶν πολλῶν. Ἡ δική του διαδρομή εἶναι πιά εὐστοχη ἀπό τίς διαδρομές ὄλων τῶν ἄλλων, πού ὑποτίθεται ὅτι βρίσκονται στό φῶς. Παρότι ἦταν πάρα πολλοί αὐτοί πού συνοδοιποροῦσαν μέ τόν Χριστό, μόνον ὁ τυφλός ζητιάνος κατάφερε νά Τόν συναντήσῃ ἀληθινά καί νά λάβῃ τή μεγάλη εὐλογία αὐτῆς τῆς συνάντησης.

Ὁ τυφλός λοιπόν καθίσταται τύπος τοῦ κάθε πιστοῦ. Κάθε ἄνθρωπος πού ἀγαπάει καί ἐμπιστεύεται τόν Ἰησοῦ βιώνει μία κατάσταση ἀνάλογη μέ αὐτή τοῦ τυφλοῦ ζητιάνου. Κάθε

ἄληθινός πιστός ἀποδέχεται τή φτώχεια καί
 τήν τύφλωση πού τόν ταλαιπωροῦν. Μέ ταπεί-
 νωση βιώνει τήν πνευματική πενία του. Ζητια-
 νεύει τήν ἀγάπη καί τήν ἀρετή. Μέ ἐπίγνωση
 αἰσθάνεται τήν ἐσωτερική τύφλωση τῶν
 αἰσθήσεων τῆς ψυχῆς, καθώς ἀδυνατεῖ νά ξε-
 χωρίσει τό σωστό ἀπό τό λάθος καί νά δεῖ τό
 φῶς τοῦ Θεοῦ, πού ἐμποδίζεται ἀπό τά σκο-
 τάδια τῶν πτώσεων καί τῶν παθῶν. Κάθε πι-
 στός ζητιανεύει τόν πλοῦτο καί τό φῶς τοῦ
 Ναζωραίου. Ἔρχεται ἀνάμεσα στά ἐμπόδια
 τῆς κοινωνίας νά βρεῖ Ἐκεῖνον πού γιά ὅλους
 τοὺς ἄλλους εἶναι περαστικός. Νά κοινωνήσῃ
 μ' Ἐκεῖνον πού πολλοί Τόν ἀγγίζουν, ἀλλά
 ἐλάχιστοι ἐνώνονται μαζί Του. Ὁ ἀληθινά πι-
 στός γίνεται ὁ ἄνθρωπος πού δέν ντρέπεται
 γιά τήν κατάστασή του. Ἀναπαύεται στό πε-
 ζοδρόμιο καί στό περιθώριο τῆς κοινωνίας. Δέν
 φιλοδοξεῖ νά εἶναι συνοδοιπόρος τῶν πολλῶν.
 Ἐκεῖ πού βρίσκεται, περιφρονημένος ἀπό τοὺς

άλλους, ύπομένει καί περιμένει. Περιμένει τήν
 ἔλευση τοῦ Μεσσία. Περιμένει νά γευθεῖ τή
 θεία χάρη, «ὅτι χρηστός ὁ Κύριος». Περιμένει
 σέ μία πάροδο τῆς ζωῆς τή μεγάλη στροφή τοῦ
 Θεανθρώπου πρὸς τό πρόσωπό του. Ὁ πιστός,
 φτωχός καί τυφλός τρέχει στόν Ναό, τρέχει
 στόν πνευματικό, τρέχει στό «ταμιεῖον» τοῦ
 σπιτιοῦ του, τρέχει στή μελέτη τοῦ εὐαγγελίου,
 τρέχει ὅπου ἀκούει ὅτι βρίσκεται ὁ Χριστός,
 γιά νά ἀπλώσει τά χέρια τῆς ψυχῆς καί τοῦ
 σώματος, γιά νά δακρῦσει γιά τήν κατάντια
 του, γιά νά δοξολογήσει τόν Μεγάλο
 Ἐρχόμενο. Κράζει τό «ἐλθέ Κύριε». Φωνάζει
 τό «φώτισόν μου τό σκότος». Ἰκετεύει μέ τό
 «ἐλέησόν με». Γιά τόν πιστό ὁ Ἰησοῦς δέν
 εἶναι παροδικός. Εἶναι μοναδικός. Εἶναι ἡ ζωή
 καί περίσσευμα ζωῆς. Εἶναι συγκάτοικος τῆς
 ὑπαρξῆς του. Εἶναι συνοδοιπόρος τῆς πορείας
 του. Εἶναι ὁ πάντα ἀναμενόμενος ἀπό τούς
 ἀνθρώπους καί πάντα ἀναμένων ὅλους τούς

άνθρώπους. Για τόν πιστό ό Ίησοῦς δέν πα-
 ρέρχεται, διότι εἶναι πάντοτε ἐδῶ. Εἶναι πα-
 ρών παντοῦ καί «πληρῶν» τά πάντα. Εἶναι
 «χθές καί σήμεραν ό αὐτός», ἀξεθώριαστος,
 ἀξεπέραστος, μοναδικός καί ἀληθινός.

Εἶναι ὀμορφη ἡ σημερινή Κυριακή. Μέσα
 στόν κρύο χειμῶνα μᾶς δείχνει τό παράδειγμα
 τοῦ τυφλοῦ ζητιάνου, ό όποῖος μέ θερμότητα
 πίστης κερδίζει τά βραβεῖα τοῦ θείου ἐλέους.
 Ἄς τόν μιμηθοῦμε. Ἐάν ἀκοῦμε ὅτι «Ίησοῦς ό
 Ναζωραῖος παρέρχεται», μήν τό πιστεύουμε.
 Ὁ Ίησοῦς δέν παρέρχεται. Μόνον ἔρχεται.
 Ἔρχεται γιά νά μᾶς βρεῖ. Ἄς τρέξουμε κι
 ἐμεῖς νά Τόν βροῦμε. Μέ τή μετάνοια, τόν
 πνευματικό ἀγῶνα, τήν ἀσκησι τῆς νηστείας
 καί τήν ἀγάπη στους ἄλλους ἄς Τοῦ δείξουμε
 πόσο Τόν ποθοῦμε. Ἔτσι θά θεραπεύσει καί
 τή δική μας τύφλωση καί θ' ἀπολαύσουμε τό
 «φῶς Του τό αἶδιον» γιά πάντοτε. Ἀμήν.